

Szakáli Anna

# SZÉLHAJTÓ KÜSZ

Szakáli Anna

# **SZÉLHAJTÓ KÜSZ**

Szakáli Anna © 2019

# SZÉLHAJTÓ KÜSZ

Nyelvhelyesség:  
Bemné dr. Schneider Mária

A borító és a kötet képei Bodrogi Éva alkotásai

Szerkesztő: Veit Judit

Felelős kiadó:

Irodalmi Rádió



ISBN

Nyomdai munkák:

Felelős vezető:

## ***Ajánlás***

*Úgy adj magadból, ne hiányozz a Napból,  
de fénye legyél!*

*Szakáli Anna/Szani*

## Szélhajtó küsz

csillámokat sodor a víz  
szélhajtó küsz vígan játszik  
csilingel sok törékeny test  
önfeledten cikázik

csipkés taréj bodor hullám  
parti kövön fodrot nevet  
villódzó fényű halraj-tánc  
csobbanó ezüst ígézet

hirtelen ront ránk a szél  
ágaskodó szürke tajték  
ereje az iszapig ér  
szétterülő sárkeverék

roppanó nád reccsenő ég  
halak hada már mélyben jár  
szélhajtó küsz tovaillan  
elbújt a játszó napsugár

*2016. július*

## Ködfátyol – haiku

Sorsodhoz növények  
ködfátyol, víz tükréről  
felszippan a Nap.

*2016. június*

## Balaton mellett

Bozótos domb alatt  
Aláfutó meredély,  
Lápos zsombék, berekben  
A vízi vad vígan él.  
Tört kövekből római út.  
Ontott itt vért, ki hazát dúlt,  
Nagyúr, bég, végvári vitéz  
S ki szabadságért kardhoz nyúlt.  
Zajongó múlt békére vált.  
Elmosta a bút az idő.  
Műemlék vár, zászló sáncán,  
Erős tornya égbe vivő  
Serleg, mennyei lakomán.

*2016. július*

## Régi vár

Feszengve mélázunk az időn.  
Örökségünk, egy vár a mezőn.  
Leomló fala sáncot alkot,  
Doronghídja még mindig áll.  
Vitéze vajon merre jár?  
Átlépi korlátját e kor,  
Rőzsekerítésű földakol.

*2015. november*

## **Békés házak**

Békés házak, virágos kert,  
A főtéren kőkereszt.  
Lassan kúszó illatár,  
Akácvirág ontja ezt.  
Temetőben régi fejfák,  
Oltár itt minden halom,  
Nemzetségek sokasága  
Krisztus előtt oltalom.  
Előttünk a somogyi táj,  
Rétjein nyíló virág,  
Erdeiben aranyszarvas,  
Settenkedő róka jár.  
Zendülő dal ünnepeken,  
Táncol ifjú és öreg,  
Újul a tér, a vén kastély,  
Rá gondot új nemzedék visel.

*2016. december*

## **Este a parton**

Felhők gomolygó halmazán  
Örömtüzet gyújt a Nap.  
Lenn a vízen vitorlás síklik,  
Dacos szélben vászna dagad.  
Vörös-aranyban fürdik a táj,  
Álarcában az est alászáll,  
Részegen dalol a nyár.

*2016. július*

## **Játsszadalom**

sok-sok ember  
kezet kézbe  
tengernyi  
fény ragyogás  
üveg-hullám  
fodor-habok  
fröccsenő víz  
zubogás  
karikára  
szívformára  
parton futó  
gólyaláb  
nevet ezer  
ember-báb

*2004. július*

## **Tükörkép – haiku**

víz tükrén az ég  
mosolyogva öleli  
a tüzes Napot

*2016. július*

## **Szélvitorlás – haiku**

színes árbóchoz  
szél menekül – veszettül –  
rákapaszkodik

*2016. július*



## **Az nem érti**

aki nem tudja miről szól  
a kecskeköröm-legenda  
s még nem hallgatta fülelve  
távoli visszhang felel-e  
aki még nem evett süllőt  
sem „veres szárnyú” keszeget  
csónak sem ringatta lágyan  
még nem látta mint bujkál  
a Hold a partra futó  
fodrozó hullámban  
vagy a Nap hídja  
miként feszül fel bíbor esten  
a fakó mélység felett  
míg elborítják foszladozó  
vörösen izzó fellegek

kinek ringó csónakban ülve  
csillagfényes nyáréjen  
nem suttozták fülébe  
miről csobog a víz  
miért sóhajt búsan a szél  
kinek a tó azúrkékje  
nem íródott szeme  
szivárványt leső tükrébe  
az nem tudja  
vakító fényben suhanó  
vitorla a nyári ég alatt  
mint ragyog s önfeledt  
kacagásban az emberek  
milyen boldogok

akinek fodros hullám  
nem ölelte vízbe taposó lábát  
nyári záporok hidege  
sem paskolta napégett hátát  
aki nem fázott didergőn vacogva  
mikor felüvöltött  
a tomboló orkán torka  
s nem látott szárnyaló sirályt  
eget hasító széllel dacolva;  
nem értheti mit rejt e szó  
szerető szívünk mélyén  
amint kincset rejt sötét tárna  
izzó gyémántok titkos éjén  
vagy miként borítja be elménk  
a víz csobogó hangjának selyme  
míg ringató dallammá áll össze

az nem érti mit jelent  
elmerengve állni  
e hatalmas víz partján  
míg minden moccanása  
átrezdül ránk  
s mi magunkba rejtjük arcát  
gondolatok futnak  
hullámok méla zenéjére  
lassan elmossa  
ránk nehezült bánatunk  
észre sem véve  
időcsónakon haladunk  
s a felszakadó sóhajt  
bolondos szél kíséri a parton  
ó ha mesélni tudnál Balaton

*2015. július*



Szélhajtó küsz

## **Tóparti vallomás**

nem tenger  
én annak látom  
vízében napbölcső-tükör  
árkában forrás  
hegyek alatt láva  
csábítón ölel  
a víz hűvös világa  
bámulom tükrét  
csendje vallomás  
ez örök szerelem  
én neki suttogok  
ő nekem  
aztán hallgatunk soká  
Ilyenkor születik  
régi szerelmünk  
mindig újjá

*2016. október*

## **Vörös kápolna**

**B**alga, aki azt hiszi, minden örök.  
**O**ltárt hiába emel szerelemnek.  
**G**ombház veszett, hogyha törött,  
**L**átszat az öröklét az embernek.  
**Á**llhat-e az örök szerelem emléke?  
**R**omos kápolna kiált az égre.

*2016. október*

## Hullámban

Bokáig ért már a víz  
    Békabrekegés éji kvíz  
Angyal arcú úszni tanított  
    Acélkék vaksága titok volt  
Lágyan ringó hullám sodort  
    Lengedező szellőmosolyt  
Alabástrom csipkefodor  
    Apad, árad így ficáncol  
Tükörkagyló gyöngyházhéj  
    Tétova szerelem kél  
Ormótlan csónak szelte át  
    Oltatlan éjen az óceánt  
Napszíta örvényt vetett a víz  
    Nap-híd fénye emléket visz.

*2015. július*

## Elcsendesül

múlik az idő  
szunnyadni készül  
ellobban a fény  
alszik a tó  
lomha hullámai  
álmosan futnak elém  
csendes partján  
emberek nélkül  
kihalt a fák alatti tér  
hulló levelekkel  
adja hírül a változást  
már készülődik a tél

*2016. július*

## Balaton-parti város

Gyökerek ágaznak belőlem,  
tested magasba tartom,  
mint égis éő koronát törzse,  
hogy belőlem újra és újra kihajtszon.

S ezernyi élet teremjen közte,  
míg múltó idő vésődik agyamba,  
táplál, mint csírázó mag földje,  
és rejt, mintha fészket takarna.

Élni, szeretni az élet  
forrongó, eleven változását.  
Szeretni: házat, hazát, földet,  
egy várost, mely az enyém.

Mámorban járom a partot,  
őrzöm a rózsakert álmát,  
mely rejt ezer boldogságot,  
emléket, békét, ifjúságot.

Érzem ma is – milyen bohóság –  
szerelmek, rózsák illatát.  
Szeretem kopott köved,  
öreg platán sötét árnyát.

Ősszel rugdosom önfeledten,  
zizeg a platánlevél halma,  
barna szőnyeg, barna illat,  
bokáig süppedek az avarba.

Szeretem a szikrázó jég  
rianástól döndülő hangját,  
télbe rejtett sirálycsapat röptét,  
este a kihalt, csendes utcát.

Vagy talán a Fő tér ejt rabul,  
hol virágágyás színei között,  
szoborba öntve ősök várnak?  
Hol mélázva, mint megkötözött

Lépdelek be az álmos délutánba,  
hol újra s újra megcsodálva,  
mint méhkasban lapuló sejt,  
a víztorony ősi formát rejt.

Ami volt, megkopott, ósdi már  
– negyven év, majdnem emberöltő –  
Casa Perla lett a török magtár.  
A változás új törvény-idő.

Tények sorjáznak egymás után,  
időnként a város is új arcot ölt,  
mint ifjú asszony, ki szerelmet vár,  
arcát szépíti, s új ruhára költ.

Jó itt ülni, nézelődni csendben.  
Bennem él a régi város.  
Az új utak, terek emléke  
egyszer majd gyermekemben.

Szökőkút vizébe lógotom kezem,  
kék medencében is zöldmoszat él  
– gondolom – s arcom, felüdülést várva  
fordítom a szálló vízpermet halmazába.

*2010. május*

## Nyárban

hűs víztől didergőn  
mélázom  
lomha bodorfelhőn  
perzsel égető  
napsugár  
bronzbarna testem  
lángban áll  
tómederben  
lépkedek  
kagylók hínárok  
felett ölel a víz  
ölel az ég  
andalgó lelkem  
lángfényét  
viszi a hullám  
rejtí a messzeség

*2016. július*

## Elhidegülés

Rideg csobogás,  
hullámon futó szellő,  
megdermed a tó.

*2016. november*



## Balatoni hajnal

Tóban nézi magát a Hold,  
mögötte már ott a hajnal,  
ezüst fényét átöleli  
a lángölű pirkadattal.

Csendes vize lassan ébred,  
halvány arca meg-megmozdul,  
szellő hozta ringó hullám  
parttól partig visszafordul.

Ezüst színe aranyra vált,  
már a napfény birtokolja,  
s ebben a nagy fényességben  
elolvad a Hold korongja.

*2015. június*

## Egy pap, Varga Béla emlékére

(Börcs, 1903. február 18. – Budapest, 1995. október 13.)

Befogadta, ki otthon nélkül lépdelt,  
**O**ltárt emelt ezer félelem fölé,  
**G**yámola volt hazátlan szíveknek,  
**L**átta, a szörny gyilkot vet a nép közé.  
**Á**ldotta Istent, hogy ily korban élt,  
**R**akta terhét s vitte az életért.

*2016. október*

## **Télutó**

Kormorán üldögél  
vízbe dőlt fa törzsén,  
ruca fészket rakja,  
ez tavaszi törvény.

Zsombékok párnáin  
kihajtott már a sás,  
pedig még didereg,  
a víz is jégvártyás.

Hosszúra nyúlt a tél,  
már költeni kéne,  
még ingázik a vadlúd  
berekből a tó vizére.

Hamar leszáll az éj,  
csillagfény jön és Hold,  
siet az idő, bár a berek  
félig még holt.

*2016. február*

## **Széllovas**

Éket hasít  
tajtékzó habok közé,  
nyomában a szél,  
mintha üldözné.

*2016. június*

## **Kőhegyről a tó**

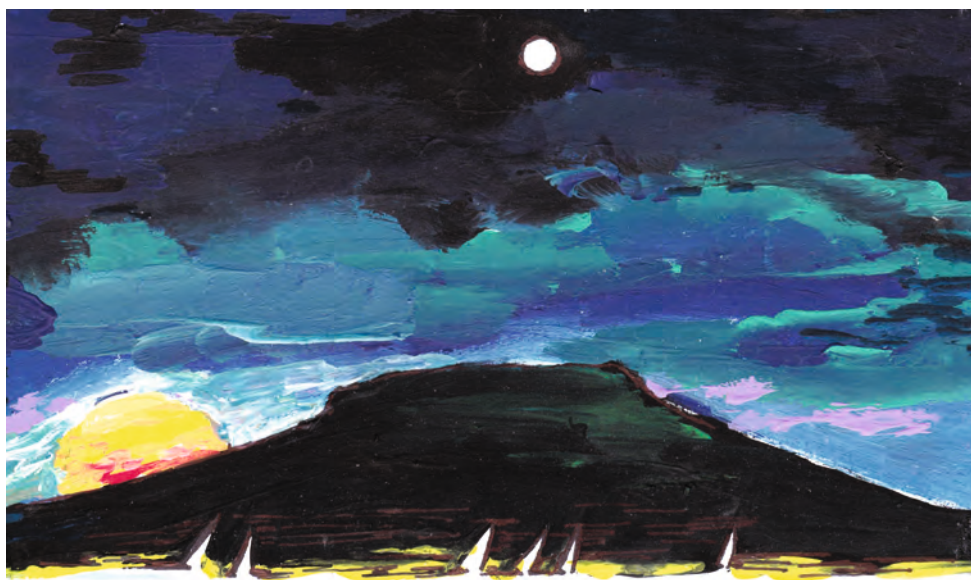
Zúzzák a szőlőt,  
                    szorít a prés,  
Alkony öleli,  
                    csitul a hegy.  
Madárraj körözve  
                    tóra száll,  
Árboc leng távol,  
                    csak egy kis petty.  
Rózsaszín felhőn  
                    angyal ül,  
Díszes szárnya  
                    aranyhídba ér,  
Int vele mélán,  
                    aludni tér.

*2016. október*

## **Őszi haiku**

Levélpillangó  
lebben a hűvös szélben,  
csókot dob az ősz.

*2016. október*



Este a parton

## Látomás

Felfakad a forrás,  
öleli őt a föld,  
ezer szomjas árok,  
melybe vizet tölt.

Hatalmas medence,  
hullámok hazája,  
mélyén kagylók, halak  
nyugalmas tanyája.

Csak az ember zajong,  
mindent birtokolna,  
pedig az áldott Nap  
őt is simogatja.

Legyezőként hajló  
nádas rengeteg,  
poszáta a fészket  
nádszálla szövi meg.

Térdig vízben állva  
egy ember pecázik,  
remegő fényektől  
alakja villózik.

Hirtelenszél felkap,  
magasba felragad,  
suhanva követem  
part mentén a fákat.

Platán alatt lépkedsz,  
nem nézel felém,  
rád fonódó karral  
vállad átölelném.

*2015. július*

## **Jégerőd – haiku**

zél építette  
jégtáblák jégerődje  
áttörhetetlen

*2019. február*

## **Kristóf, a szent**

Szentek szentje, szolgálélek,  
Zajosan dobban erős lépted.  
Áldottá leszel, még nem tudod,  
Nem embert viszel, ám vállalod  
Terhét a bolydult világnak.  
Ólomsúly rogyantja térded,  
De büntől szabadul lelked.

*2016. július*

## **Gömbkilátó**

Várhegy tetején  
gömbkilátóból  
néztem jössz-e élém  
láttuk a várost  
hallottuk zaját  
álmodtam Felhő Király  
nevet az égen  
riant a röpke kép  
s te ott vársz  
fenn a hegyen  
mint rég

*2013. október*

## Csobogó

szökkenő víz  
játszadozó szél  
ölelő karok között  
mint asszonyon  
ha szoknya lebben  
lágyselyemben  
lágys dallamot cipel  
mert ő aki terem  
szivárványt varázsol  
gyöngyöt perget aláhull  
hogy újra szülessen  
cseppenjen  
lebbenő cseppben  
csobogó csobolyó  
lubickoló  
gyémántfény

*2016. július*

## Tanár úr emlékére

Bagó Bertalan csendes volt, szolid.  
Osztálya szerette, nem osztott kokit.  
Gyakran sétált, szemlélte a tájat,  
Láttuk, a múzsák körötte szálltak.  
Ámultuk képeit, színek változását,  
Rajongtuk a sulis festő-tanárát.

*2016. október*

## **Vihar előtt**

Távoli dörgés ijeszt,  
föld és ég összevegyül,  
kékségre vörös felhőt biggyeszt,  
a Nap árnyékba ül.

Fekete gomoly alatt  
fecsképar szárnya villan,  
jajongva két hósirály  
az esti szélben tovaillan.

Felnyög a lomha vízár,  
hullámmal kérkedő tánc,  
csapódó víztaréjban  
pergő cseppből fűzött lánc.

Életért küzdő bogár,  
kezemre katica száll.  
Partra hamar vele, mielőtt  
az Ég a földre zihál.

*2014. július*

## **Tavaszig zárva**

Nincs csikk a parton.  
Működik a rend?  
A gyalogút mellett  
egy vasra biggyesztett tábla,  
vakító sugara villámot vet:  
A Balaton tavaszig zárva!

*2016. október*



## Orvhalász

Lápos berektóban  
sötét víz csobban,  
fürdik a tőponty,  
pikkelye csillan.  
Dereglyés orvhalász  
les surranó halat,  
óriások élnek  
lenn a víz alatt.  
Kezében szigony,  
karján a szák,  
amerre halad,  
hajlik a nád.

*2015. február*

## Balatoni dal

Esti szellő, könnyű felhő  
légben tovasurran,  
túlparton áll, ott vigyáz ránk  
két tornyával Tihany.

Magányos dal, tücsöknóta,  
vigasztalja szívem,  
morcos képpel az öreg Hold  
megfürdik a vízben.

Ring a hullám, rezdül a nád,  
dalt susog a hangja,  
víz öleli, elpihentet  
a tó békés partja.

*2014. június*

## Könnyű az a szél

Könnyű az a szél,  
mely hűs enyhet hoz.  
Örök vándorként  
suhan a földön,  
ismeri a fákat,  
hegyet, folyót,  
bejár vad óceánt,  
viharos tengert,  
csattog, zúg,  
vitorlát lenget,  
ha kiszáradt mezőn  
visz bolyongó útja,  
sóhajtva ont  
felhőkönnyet,  
szikes földet  
virágba borítva.  
Könnyű az a szél,  
mely felrepít a légbe,  
körös-körbe forog,  
majd erejét veszítve  
már csak gyenge szellő,  
lassan elpihenő  
dűhe is tovaszáll,  
elenyészik az ég  
kék tengerében,  
s elnyugszik szelíden.

*2016. április*



Balatoni hajnal

## Ajándék

Aranyló napfény simogat,  
szellő fodroz lágy habokat,  
lángol az ég felettünk,  
a parton mindent elfeledünk.  
Egy-egy arc, mosoly villan,  
tűnő idő tovaillan...  
Testvéreim, hol vagytok?  
Egyedül, jaj, ne hagyjatok.  
Viszontlátjuk egymást hamar?  
Hiányotok szívembe mar.  
Szépségét a Balatonnak,  
emlékeit a tópartnak  
– úgy, mint régen, hajdanán –  
de szívesen megosztanám.  
Ajándékot, ha küldhetnék:  
a tó csillogó smaragd színét,  
Kelén és Helka legendáját,  
vitorlások suhanását...  
Küldök áldó napsugarat,  
tornyos felhőgomolyokat,  
enyhe szellősimogatást,  
partra futó vízfodrozást.  
Elküldöm a túlpárt képét,  
őrizzétek jól emlékét  
– máris vidámabb vagyok –,  
lám, milyen sokat adhatok.

*2003. július*

## Horgászok

Ezüst fényben fürdik a tó,  
hídján gyémánt fény lebeg,  
alkonyt hozó felhők között  
csillagpettyek fénylenek.

Kint a vízen horgot vetve,  
lesben ülve várnak ott,  
a néma csend lelopózik,  
s ringatja a csónakot.

Moccanatlan emberalak,  
csak a víz, a hal mozog,  
fel-feldobja hasát a ponty,  
vízfelszínen úgy forog.

Zsákmány kerül vacsorára,  
kondérban jó halászlé,  
ropogós hal a tányéron,  
zamatos bor jár mellé.

Pecabotok a sarokban  
a holnapról álmodnak,  
hűs habokban halak népe,  
foglya lesz majd szákodnak.

*2016. július*

## **Alkony**

Fáradt mosolygással  
búcsút int a vén Nap,  
ezüst csík az égen,  
hófehér gondolat.

S ahogy megszületik,  
másodpercek múltán  
eltűnik a képből;  
ott sohasem volt tán?

Messzi zúgás támad  
fenn a magas égen,  
emberek repülnek  
egy ezüstös gépen.

Minden zaj igyekszik,  
mégegyszer felbömböl,  
hiszen az alkonyban  
éjszaka dörömböl.

S aztán elhal szépen,  
minden nesz elhalkul,  
a fáradt Nap fénye  
rőt vörösbe fordul.

Hosszúra nyúlt sugár  
szeli át a tájat,  
az alkonyi fények  
fáradtan bókolnak.

Álom-vásznat szőnek,  
hosszú a nap vége,  
csillagfények gyúlnak,  
s a tó csendes tükrére  
mély árnyak borulnak.

*2004. augusztus*

## **Fények a vízben**

Fénycsíkok futnak  
hullám íve alatt,  
fraktált szőnek,  
mint az ujjenyomat.  
Apró ráncok,  
homokbarázda,  
oda-vissza fut  
a fény villanása,  
s egy pillanat alatt,  
mint az álom,  
szertefoszlik  
egy újabb hullámon.

*2016. augusztus*

## **Olvadás – haiku**

hasadó jég döng  
langyos fény mosdat időt  
felszáll a pára

*2019. január*

## Ősz ölelkezik a fákkal

Távoli bója bukdácsol  
tajtékzó hullámok között,  
zsákmányéhes sirály lebeg  
a felkorbácsolt víz fölött.

Tarka szárcsák színes tolla  
kunkorodik, fújja a szél.  
Ősz ölelkezik a fákkal,  
csókjától lehull a levél.

Fövenyre bukik a hullám,  
nádtörmelék-gátat épít,  
partra sodort színes szemét,  
törött üvegdarab virít.

De, lám csak! Egy örvös gerle,  
– máris eltűnik haragom –  
őszidőben párját hívja?  
Burukkol, forog az ágon.

Összedobált fészke olyan  
hányaveti, „istenadta”!  
Nem tanult meg építkezni,  
bár tanította a szarka.

S míg új szélroham átkarol  
táncba ringó, hajló fákat,  
hull, csak hull a sárga levél,  
bár szívem még a nyárban él.

*2016. szeptember*



## Emlékezés

Zsibong sok futkosó gyerek,  
A régi falak még állnak,  
Méla homály, csukott ablak.  
Átlép az időn hang és kép,  
Rejti életünk emlékét.  
Dunnyogón reccsen a padló,  
Ifjúságunk csak a tabló.

*2016. október*

## Vaskereszt felé

Zsurló sárgul,  
Avarrá barnuló levél,  
Magas löszfal szobor  
Árva csendje henyél.  
Riadt magány vezet,  
Dacol az idő velem,  
Igézőn az úton reked.

*2016. október*

## Önmagamért

Meglebben a lugas levél,  
alkonyi fuvallat érkezett.  
Kerítés felett túlparti hegyek  
őrzik a pislákoló fényeket.

Vajon mióta él itt ember?  
Vajon hányszor bukott le a Nap  
az elszunnyadt vulkánok fölött?  
S valóban! Ez a tó egy tenger?

Vajon meddig susog a zöld nád,  
ha megrohamozza a szellő?  
Átszeli-e a tavat Keszthelyig  
a hullám, a Világosnál születő?

És tovább rohan-e a szél,  
ha felhőpamacsból egy részt kihalít?  
Előbukkannak gondolatok, érvek,  
vagy egy ének, végezve a napi rutint.

Néha megállok elmélázva  
– lassan a munka végére érek –,  
a valóság visszaránt,  
tisztá lett a ház, melyben élek.

*2016. július*

## **Csibetanya**

Pocsolyára dongva csap le  
szomjas mező darázsnepe.  
Tűző Naptól poros úton,  
cserjék között fut kanyargón,  
két keréknyom girbe-gurba,  
romos házig tart az útja.  
Megtört, hulló vakolattal,  
vadszőlőtől ölelt vén fal  
áll mereven, áll romosan,  
az időtől elhagyottan.

Virágkórón fonnyad a nyár.  
Szárnyát rebbenti egy bogár,  
kocsizörgést sejtet a múlt,  
rozzant félszert, ócska kaput,  
nagy istállót – benne állást –,  
kisborjúnak meleg szállást.

Tető, ablak régen nincs már,  
csak a szél az, ki körbe jár.  
Hej, de régen, számtalanszor  
vakkantott a vén komondor,  
s kattant a zár a kilincsen,  
ám azóta dolog nincsen,  
s az sincs, aki fennén mondja:  
Csibe, pulyka a vásárra,  
szántás, vetés, aratásra!

Hirtelen állt meg az idő.  
Elment a férj, elment a nő.  
Enyészete lett a kert is,  
benőtte a szamártövis.  
Feledésbe repült minden,  
Csibetanya elmúlt, nincsen.

De a tavasz, ha zöldre vált,  
vígán öleli a határt.  
Senki-tücskök hegedűje,  
vidám dal fut fel az égre,  
s a kociút újra várja,  
szekér jöjjön a tanyára.

*2016. április*



Sáska a vállamon

## Sáska vállamon

azt hittem falevél  
akadt ruhámra  
imára kulcsolt  
mellső lába  
kecses mozdulat  
két nagy szem vizslat  
vajon ki lehet  
ujjam begyét  
nyújtom elé  
nem mozdul  
mintha arcom figyelné  
rugózva előre dől  
kóstolgat  
ring le-föl  
alányúlok  
ott marad

kezemre mászik  
megül  
nézzük egymást  
potroha szélesre dagadt  
sorsukra tojások várnak  
ezért nem ugrott el  
szőlőssorig viszem  
menj isten hírével  
élj e földi létben  
te láncszem

*2016. október*

## Földön futó

kavicsok gördülnek  
lépteim alatt  
időtlenne  
öregszik testem  
köröttem  
gólyák keringenek  
karjaimmal  
az eget kékre festem

*2016. július*

## Kőtenger

Küszöborra mered  
erdő fái között  
Őrköd Pannonia  
ősi földje fölött  
Vágott kőből pince  
bolthajtásos hajlék  
Álmosan öleli  
borostyánárnyék  
Galaj is nő bőven  
jó lesz majd a télen  
Óvják öreg házak  
szárító csűrökben  
Ördögszíkla vigyáz  
mint egy jó csobán  
Romos templomtornya  
elméláz egy imán  
Sóhajt szívfájdítón  
bongó harang után

*2016. február*

## Forróság

száraz a lég  
nincs enyhület  
ég a köhintés  
nem szereti  
felhő a forró Napot  
Illés szekere után  
nem lohol  
hajnal nem szül  
gyöngyharmatot  
törékennyé aszott a fű  
kunkorivá zsugorodva  
apró bogarat rejtenek  
akácról pereg a levél  
pottyán a gyümölcs  
részeg darazsak cikáznak  
erjedő levek ecetszaga  
fojtó az árnyék is forró  
fekszem kába-sután  
félálomba csúszik fejem  
várom az esőt  
végre megérkezzen

*2016. augusztus*

## Olvadás – apeva

jég  
hasad  
döndülő  
hangja riaszt  
– könnyét pergeti

*2019. január*

## Somogyi dal

Te mindennél szebb, én hazám,  
hol jó barátok várnak rám.  
A földben jó búza terem,  
itt boldogságom meglelem.

Értünk bont zöldet minden ott,  
értünk ont akácillatot.  
Az ég, a domb, a tó, a föld  
lelkünkbe víg örömet tölt.

Nincsen itt hegy, csak hajlatok,  
derűt hoznak a hajnalok.  
Aranyhíd fénylik a tavon,  
arany a pikkely a halon.

Száll a víg dal a szüreten,  
dalolok míg tehetem,  
Somogyban élni víg öröm,  
szülőföldemet köszöntöm.

*2015. május*

## Kép a tóban

csak a tó tükrében  
rezdül a kép  
a part nem mozdul  
állok ráhajolva  
tükör-tótágast  
a vízben

*2018. május*



## **Jöjj velem, járjunk a vízen!**

Átkelnék a Balatonon,  
lépkednék hűvös habokon.  
Jaj! De gyorsan esteledik,  
kúszó hínár tekeredik.

Néma a tó, könnyet ejtek,  
egyedül én hogyan menjek?  
Szelíd hulláma hívogat,  
mélyén rejti a titkokat.

Jöjj velem, járjunk a vízen,  
fogd a kezem, vezess engem.  
Keresd meg a tó virágát,  
hozd el a kék tavirózsát.

Hallom, csobban a lépted,  
velünk a tűnt idő éled,  
ölel a víz puha selyme,  
ketten járunk énekelve.

*2003. június*

## **Rekkenő hőség**

Esőisten őserdőben,  
feledve mezők virágát,  
hol indiánok imádják,  
megül mangrove gyökerén.

*2016. július*

## Balaton álma

Keletről a vén Hold lassan emelkedik,  
esti szürkéséget ezüst fénybe fogja,  
búcsút intő lemenő Nap, aranyhídját  
magával viszi a sötétlő Bakonyba.

Árnyak útján végleg elszállnak a fények,  
édes álmot hoznak a tavi tündérek.  
Csendesül a hullám, néha csobban egyet,  
köves a vízpart, nem szereti a csendet.

Locsog és fecseg, elmondja hő vágyait,  
kibeszéli a tó legszentebb álmait,  
melyben csendes berkek dajkálják a vizet,  
hol a vad tőpontyok óriásra nőnek.

Nádas mélyen rejti, bölcsőként takarja,  
csillámló homoktól süppedez a partja.  
Porontyokkal játszik szivárványos naphal,  
nádi rigó dalára ébred a hajnal.

Álmodja a teknőst, piros gólyalábat,  
mely a sekély vízben méltósággal járhat.  
Mély, tiszta forrásban ezüst halrajokat,  
hátán ringatózó halászcsonakokat.

Gyönyörű az álom, elgondolni is szép.  
Meghallod? Megérted a tó üzenetét?  
Vagy mint a szivárvány, múló pillantásra,  
hullik e csodás kép ezernyi szilánkra?

Széttörik, széthullik, iszapba leragad.  
Nem ismer az ember semmilyen irgalmat?  
Álmodj, drága tavunk, igaz lesz tán egyszer,  
s ha téged nem becsül – rádöbben –,  
magának árt az ember.

*2003. július*

## Tóparti magány

Megjelenik az est vöröspuha,  
tompán izzó, ringató mosolya.  
Édes illatok úsznak fehéren,  
magányom szomorúan végtelen.

A tó türkizkék, mély ragyogása  
elúszik az esti félhomályba.  
Hullámkígyó tajtékzik, tekereg,  
képeivel hiába hiteget.

Nézem a víz változó színeit,  
más égi fény nem ragyog, nem jár itt,  
egy imbolygó, ezüstös híd lebeg,  
mocorogva a hullámok felett.

Bókol a nád, a víz fölé hajol,  
hosszan rezeg, zizzen a sás, dalol.  
Pergő hangú levélhad sisereg,  
a parton őrt áll a fűzhadsereg.

Hallgatom az est moccanásait,  
míg túlhan a hegyek fényseit,  
mint villogó gyöngyfűzért csodálom;  
a szél rám legyint, mennem kell, fázom.

Felállok. Velem együtt lép a Hold,  
szép az este, bánatom átkarol;  
de holnap, mikor a Nap felragyog,  
drága szerelmem, hozzád indulok.

*2003. augusztus*

## Gyöngyházfény

Kagyló les a homok alól,  
égre csorbult csúcsán  
moszatfoszlányt lenget a szél,  
bánatosan néz rám.

Valamikor kisgyermekként  
ámulatba ejtett,  
de nem tudtam, miért szép az,  
ha kagylót festenek.

Nem látszott a szivárványfény,  
harsogott a festék,  
mindegyiken felirat volt:  
balatoni emlék.

Eltűntek mind az árusok,  
kagyló, csiga velük,  
nádas helyett beton a part,  
itt már nem volt helyük.

Évek múltán selyemruhán  
fény villan szemembe,  
feszül a gomb színeiben  
szivárvány hat íve.

Hol született és mivé lett,  
nézem ékességét,  
enyém nem volt, nekem nem volt,  
elsirattam fényét.

*2004. június*



Fények a vízben

## Tóparti ezüst-álom

Ezüst az ég, ezüst a tó,  
ezüstszínben fut a hajó.  
Ezüstös az esti sugár,  
a hal ezüst pitykében jár.

Hold világol ezüst fénnel,  
ringó hidat sző az éjjel,  
s a hajnali fehér fények,  
ezüstös homokra érnek.

Pára száll a nagy víz felett,  
belepi a nádat, berket.  
Ezüst ködbe bújik a táj,  
ezüst tollú itt a sirály.

Virgonc hullám víg fodrot hány,  
csobbanó ezüstöt dob rám.  
Kiragad álmomból engem,  
ideje már felébrednem.

Ezüstszínű álomvilág  
Nap fényére, aranyra vált.  
Arany felhők, arany lapály,  
aranyszőrű ott lenn a nyáj.

Arra ballag öreg pásztor,  
amerre a Nap világol,  
s mikor a nagy tóhoz érnek,  
aranyhídon túlra mennek.

Vízen bárány, parton bárány,  
ki barangol most a pusztán?  
Delelésre elpihennek,  
aranygyapjút így növelnek.

Milliónyi huncut vízcsepp,  
napsugáron égbe lebeg,  
felhőbárány lesz belőle;  
ezüsteső hull a földre.

*2004. július*

### **Kőhegy kilátó**

Kőhegy titka, mélykék homálya  
hosszú zöld katlan, a völgy befogad,  
lanka hajlata, kicsi dombja  
magába elrejt, hazám e hely.

Csillan a tó, tükre vízkehely,  
szalagja ezüst, égig emel.

Fenn a kilátó karcsú megálló,  
arcomon hűvös, lágy szellő suhan,  
édes bogyókat napfény simogat,  
kőkereszt áll az út közepén.

Csillan a tó, tükre vízkehely,  
szalagja ezüst, égig emel.

Ott lenn a vén tó hívón ring, lágyan,  
fehér pettyekben úsznak a hajók,  
partján megbújnak gyűszűnyi házak,  
jegenye őriz múlt időt.

Csillan a tó, tükre vízkehely,  
szalagja ezüst, égig emel.

Amott az erdő illatát ontja,  
akácvirág szirmát bontja,  
gerle bűg fákön, fészke az ágon,  
fenyves suttog halk nászindulót.

Csillan a tó, tükre vízkehely,  
szalagja ezüst, égig emel.

Két fehér törzsű nyírfa hajolva,  
kövek között áll, karcsún lengedez,  
karja ölelőn mozdul a szélben,  
levelén a fény rezgőn bizsereg.

Csillan a tó, tükre vízkehely,  
szalagja ezüst, égig emel.

Magasan feltör torony az égre,  
rézkupoláján a kettős kereszt  
vigyázón őrzi az őszi tájat,  
konduló harang győzött jelez.

S a tó csillog, tükre víz kelyhe,  
ezüst szalagja égig emel.

*2005. május*

## **Ábrándos világ**

Tóra vetülő árnyék,  
rajzol fura alakot,  
ringó víz kavarja fel  
a part menti iszapot,  
hozzáadva álmos színeit.



Vakítón csaló a fény,  
rejtelmek üdve tárul,  
szitakötő-lét enyém,  
tavirózsa kitárul,  
szél borzolja víz fodrait.

Imbolygó nádason  
hullámok megtörnek,  
vad, borzas csillámokon  
átbukva menekülnek,  
ellopva magukkal álmaim.

*2004. szeptember*

## **Tóparton**

Lábamhoz fut a hullám,  
körbe fog, térdemig nyúl,  
majd visszafut nevetve,  
s a titkot tovasúgja,  
majd hozzám fut újra,  
játszani hív,  
tarajos fodrokat dobva  
emelkedik és süllyed,  
kacéran rám nevet,  
kérkedve veti magát partra,  
s hogy az előbb itt járt,  
a fövényen jelzi  
egy vékony barázda.

*2003. július*



Káli-medence

## **Káli medencében**

**K**áli medence déli kapujában  
**Ő**rzi a határt egy neves falu.  
**V**izet fakasztó Szent László földje,  
**Á**lmos kövei mind szemtanú.  
**G**yermeke Sóstókál, Ecsér,  
**Ó**vatlan harcban pusztultak el,  
**Ö**rül, aki itt most békében él.  
**R**eményt gyűjt újra a falu maga köré,  
**S** virágot álmodik kőtengere fölé.

*2013. február*

## **Esti tó**

Víz fölé magasló, sötétlő hegyek,  
lábuknál égőn ragyogó gyöngyszemek.  
Látó kezek fűzik, gyorsan nő a lánc,  
fénylő remegés, libegő tündértánc.  
Parti fények ontanak most világot,  
ők díszítenek estéli világot.

Szakadt felhők között bukdácsol az ég,  
sötétlő színeit festi fel a kék.  
Szél borzol ezüstöt hullámszó vízre,  
méla álmosággal fut a fövényre.  
Még itt-ott alábukik, fény lubickol,  
majd hirtelen, a hegyek mögött eliszkol.

Rejtelmes csendjében a víz elpihen,  
békésen csobbanva, lágyan, szelíden.  
Csendes a nyári est, neszek elülnek,  
sötét tükrére ködfátylak feszülnek.  
Bágyadt suttogással veti meg ágát,  
szél sem zavarja bóbiskoló álmát.

*2004. július*

## **A tónál**

Zöld fény a tóban,  
harcsafogóban,  
tükröz a vízen  
a kék drágakő.

Körben a fákon  
mézízű álom,  
suhanó szellő,  
oly részegítő.

Fényszőtte hídon  
megáll az alkony,  
sötétbe vonja  
egy fura felhő.

Hullámfaragta,  
vízmarta partja,  
gyöngyfényű kagylót  
rejt a vén idő.

*2005. május*

## Nők a partról

Mint hegyek a nagy tó partján,  
őrt áll az idő, hatalmas bálvány.  
Ringó zölden árad a víz árja,  
meder szélén nádas palotája.

Ifjú korunkban tavasz tüze égett,  
vihár után újra tükörképet  
vitt el a hullám csobogva rólunk  
csillagok alól, hol csak mi voltunk.

Ám a fák lombja már avarba szőve.  
Hol az új hit, mely az égig nőne?  
Meggívtuk harcunk a múltó idővel,  
meggívjuk harcunk az eljövővel.

Gondtalan percek, selymes suhogás,  
hús habja most is gyógyító varázs.  
Benne a lélek ladikja csobban;  
vén tó, tiszta tó, ki szeret jobban?

És ha az öröm partról partra ért,  
szerető szívek, Nők a Balatonért  
virágkoszorúkat dobnak a vízre.  
Nők a partról! Ők áldoznak Érte!

*2010. március*

## Teremtés – haiku

örök fényével  
életet ölel a Nap  
világot teremt

*2018. július*

## Szívtemető

Egykor, réges-régen élt egy fiatal lány.  
Szépsége híres volt Balaton két partján.  
Szeme kék sugara, mint a nyári égbolt,  
vagy mint a tó vize, oly ragyogó kék volt!

Nevelkedett szépen a Balaton partján,  
halászberek közt, vígan élt a leány.  
Csónak volt bölcsője, ha álomba merült,  
árnyékadó háló védőn fölé terült.

Hullámok ringatták kicsi kora óta,  
mintha a Balaton édesanyja volna.  
Elmúltak hamar a kedves gyermekévek,  
kicsi leánykából hamar hajadon lett.

Nyári multságba jött egy nyalka legény,  
szerelem tüze gyúlt a leányka szívéen.  
És amilyen szép volt, olyan állhatatos,  
híven ragaszkodott választott párjához.

Kedves, hű szerelme, kőfaragó legény,  
szent esküvel köti: tiéd, s te az enyém.  
Hegyek köve simul legény keze alatt,  
munka nélkül soha nem nyugszik le a nap.

Építi a házat, ősszel az esküvő,  
bár a jövő mit hoz, tudja a Teremtő.  
Új élet alapját e ház jelképezi,  
ám a sors balkeze a kezdést bevégni.

Apjával fog halat, ügyes a nagy leány,  
hálót vetni bátran ott áll ladik ormán.  
De mint a fergeteg derült égből lecsap,  
oly hamar vége lett reménynek, álomnak.

Egy szép nyári napon, mikor madár dalol,  
szitakötők népe víz fölött ficáncol,  
s pillangók csapongnak a nyári ég alatt,  
hálót vetni indul szorgos halászcsoport.

Jaj, ha tudná a lány, hogy mélység foglya lesz,  
ladik a sok hallal mind a semmibe vesz,  
apja sem láthatja többé meg a Napot,  
szívének szerelme hord majd gyászszalagot.

De ha a sors rendez, a színjáték sötét.  
Elrejtí elölünk valódi, torz ölet.  
Lágyan ring a vén tó, viharoknak nincs jele,  
csak az a sötét sáv part mellett ne lenne.

Aztán egy pillanat, mint egy hús lehelet,  
eltűnik az élet, néma csendbe dermed.  
Hamar az evezőt, hamar a lapátot!  
Hánykódó ladikot partnak futassátok!

Balaton közepén sötét örvény támad,  
Bakony viharszele hullámokon vágat.  
Fekete fellegről a villám vízre vág,  
felborul a ladik, lerántja a leányt.

Ordító vad orkán a véget elhozta,  
öklömnyi jégeső, mint korbács ostorozta.  
Még kétszer felbukik a szőke hajával,  
mit a víz nem végez, jég végzi hadával.

Pár ladik csapódik a homokos partra,  
de köztük nem leli, kit a legény várna.  
Őrült egy gondolat, maga megy utána,  
zúgó szél hangjában mintha kiáltana.

De csak a szél süvít, nem szűnik a tajték,  
vízre menni nem tud, és nincs már segítség.  
Hiába kongatnak, lódul harang nyelve,  
nem csitul a vihar, csak másnap reggelre.

Nehéz lesz a szíve a szegény legénynek,  
mintha szíve helyén kövek döngénének.  
Kongó ürességben a gondolat árva,  
temető csendjében mintha szellem járna.

Felcsendül a véső, kemény kő pengeti,  
szerető hű szívét kőszívre cseréli.  
Azt a nagy kőszívet fejfának letette,  
soha többé nem lett más a szeretője.

Kettős szívet vésett, bele kettő nevet,  
hogy ha nyugvóra tér, nem kér majd más helyet.  
Ott állnak azóta azok a kőszívek,  
örökké hirdetni az igaz szerelmet.

Csendes nyári éjen, mikor Hold világlik,  
két bolyongó lélek egymásra talál itt.  
Kőszív elevenné, válik szerelemmé,  
hulló könnyek válnak hófehér kövekké.

*2010. január*

## **Távol a part – haiku**

korlátok mögött  
végtelen kék hívogat  
tóra száll az Ég

*2015. június*





Sirályok a révnél

## **Csak a víz a nád és én**

hűvös szél fut a part mentén  
estéli dalnok füttyörész  
csillagok gyúlnak Isten egén  
no meg a Hold sompolyog  
fel az égre  
hol csillagpásztor népe  
őrzi a magányos bánatot

s a víz tükrén csobogó  
csipke-hullámok játszanak  
hajlongó nádtorzsák  
örök szerelmet susognak  
hogy kinek az rejtelem  
hisz csak a víz a nád és én vagyok  
itt ezen a holdfényes éjjelen

*2018. október*

## **Rév**

Sirály vijjog ring a komp,  
Zúgó motor örvényt ont.  
Áll apátság, két torony,  
Nádas üzen suttogón.  
Tóra dől az aranyhíd,  
Ónfényű est közeleg,  
Dagállal jön a keszeg.

*2016. február*

## Emlékmű

Földhalmon vörös kőoltár áll,  
repülőgéproncs, egy légsavar.  
Csaták mocsár rejtette titka,  
jenki, német, olasz vagy magyar?

Mennyi elveszett ifjú élet!  
Arcotok zászlók mögé bújva,  
a fájdalom már semmivé lett,  
s nem maradt, csak halovány foltja.

Egy emlékmű, mely égre mutat.  
Eltűnt élet a kék ég alatt,  
ez maradt csak nekünk, nektek,  
s egy kicsi domb, hol virág fakad.

*2018. június*

## Estéli homály

Halkul az est,  
halkul a tó világa.  
Csitul a víz,  
csitul az Apátság  
harangkondulása,  
Csitul a partra futó hullám  
kövekre csobbanó  
locsogása,  
csak a szárcsák zajongó  
csapata hasít heget  
a szenderedő  
estéli homályba

*2015. április*

## Októberi kép

Varjak kutatnak a fűben.  
Egy nő vetkőzik a téren,  
– „balatonimádó” lehet –,  
aki nekivág merészen  
a kihalt tó hűvösének.  
Már rozsdás levelek lógnak  
libegve bokrokon, fákon,  
bronzbarna szőnyeget terít  
készülődő őszi álom.  
Harangszó bongása csap le.  
Ráül a víz zöld színére,  
majd rohan a túlsó partra,  
Badacsonyt megkoronázza,  
s hirdeti, vége a nyárnak.  
Majd visszhangozva elhallgat,  
teret nyer a szürke homály,  
gyöngyöt cipel ezüst szálán  
a messze kúszó ökörnyál.

*2017. október*

## Estefelé

lanyhuló parazsával  
borult lángba az ég  
átkukkantott a fa  
csupasz ágai között  
az alkonyi homályban  
utoljára felvillant még  
s itt hagyta égre festett  
vörösén izzó jelét

*2019. január*

## Kincsem

(Hirschmann Attila: Lámát visznek a tavon  
– perui fényképéhez)

siklik csónakom  
viszem odaátra  
aranszűrű kincsem  
hol üde rét várja  
selymes gyapja  
növekszik szépen  
evezőm csobban  
a hatalmas vízben

aranszűrű kincsem  
egy kicsi láma  
szőre kócát sodrom  
legény guzsalyára  
s kötöm föl láncba  
hármasszterláncba  
szőni puha takarót  
a nyoszolyó ágyra

*2015. június*

## Miről beszél a haikumondó?

1  
evezőlapát  
csapása tovaszállít  
időm fonalán

2

víg kacaj hallik  
tova leng mint a hullám  
elsimul a vágy

3

árnyékba bújik  
nyári melegben vizet  
keres az élet

4

égető hőség  
szomjúság fojtja szívem  
érő cseresznye

5

fény lebeg nyár fut  
mulat idővel széllal  
röpke pillanat rabol

6

négy kerék száguld  
áldozat fű fa virág  
hova visz az út

7

ijedt tekintet  
letört egy zöldellő ág  
sajgó seb sikolt

8

szabadon rohan  
mögötte a táj a nyár  
előtte az ősz

9

mintha repülnék  
tóra hajló híd felett  
álmom színes rongy

10

útra bocsátott  
szárnyak nélkül mag repül  
egyszer földet ér

*2018. június*

## **Balatoni szonett**

Hullámok lejtnek öröknek tűnő táncot,  
terpeszkedik a túlpart önfeledt kéjben,  
hegyek lábánál pára rezegtet fényláncot,  
s halódó csillagot tovatűnő éjben.

Hajnalban születnek az édes szerelmek,  
forró ölelés mozdul, minden oly ringató.  
Szinuszba hajlik a nád, kényesen remeg,  
suttog és dajkál a víz, az ég bízató.

Bennünk él az érzés, többé el nem enyésző.  
Gyöngyöző kacaj őrzi éden örömét,  
s ragyog a víz felfénylő tükreben az ég.

Szerelmek köttetnek e tóparti csodában.  
Feldobbanó szívünk számol múltó időt,  
Ároni áldás óvja a hű szeretőt.

*2009. szeptember*





Balaton mellett



## A nád – haiku vers

Vihar kél. Hajlong,  
erős a nád, mint a szél,  
mint a zúgó vész.

Gyermek jött. Tépte,  
megvágta, erős a nád,  
törekeny a kéz.

Kaszások jöttek.  
Tarló maradt utána.  
Elhagyta földjét...

Kévébe rakták,  
háztető lett belőle,  
Nap itta könnyét.

Eső áztatta,  
eresze alatt száraz  
maradt, ki ott állt.

Sok évet szolgált.  
Látott bút, boldogságot,  
sok fényt az égen.

Új életében  
szél és víz már nem árthat,  
erős, mint régen.

*2018. szeptember*

## Elrabol az ősz – haiku vers

Hajamba akadt  
ökörnyál száll langy széllel,  
búsan letörlöm.

Hideg csobogás,  
hullámon futó szellő,  
elszunnyad a tó.

Belém évődik  
roppanó ágak zaja,  
elmúlás ölel.

Kék szilva potyog,  
lekopik héja hamva,  
ráncosra lotttyad.

Elrabol az ősz,  
földi ideje eljött  
az elmúlásnak.

*2018. szeptember*

## És újra és újra

forró ujjaid  
tenyerembe  
csúsztatod  
enyém jéghideg  
micsoda űr jajdul  
bennem  
ha nem lennél  
belső lángod  
lobogása nem hevítene  
mocorgó kínjaim  
rút jaj nem rendelne  
melléd újra  
és újra

*2019. január*

## Tartalom

A nád - haiku vers .....	69
A tónál .....	54
Ábrándos világ .....	49
Ajándék .....	27
Alkony .....	29
Az nem érti .....	5
Balaton álma .....	42
Balaton mellett .....	2
Balatoni dal .....	23
Balatoni hajnal .....	14
Balatoni szonett .....	66
Balaton-parti város .....	11
Békés házak .....	3
Csak a víz a nád és én .....	61
Csibetanya .....	33
Csobogó .....	21
Egy pap, Varga Béla emlékére .....	14
Elcsendesül .....	10
Elhidegülés .....	13
Elrabol az őszi -haiku vers .....	70
Emlékezés .....	32
Emlékmű .....	62
És újra és újra .....	71
Este a parton .....	3
Estefelé .....	63
Estéli homály .....	62
Esti tó .....	53
Fények a vízben .....	30
Forróság .....	39
Földönfutó .....	38
Gömbkilátó .....	20
Gyöngyházfény .....	44

Horgászok .....	28
Hullámvásban .....	10
Játszadalom .....	4
Jégerőd - haiku .....	20
Jöjj velem, járjunk a vízen! .....	41
Káli medencében .....	53
Kép a tóban .....	40
Kincsem .....	64
Ködfátyol - haiku .....	1
Kőhegy kilátó .....	49
Kőhegyről a tó .....	16
Könnyű az a szél .....	24
Kőtenger .....	38
Kristóf, a szent .....	20
Látomás .....	19
Miről beszél a haikumondó? .....	64
Nők a partról .....	55
Nyárban .....	13
Októberi kép .....	63
Olvasás – haiku .....	30
Olvasás -apeva .....	39
Orvhalász .....	23
Önmagamért .....	32
Ősz ölelkezik a fákkal .....	31
Őszi haiku .....	16
Régi vár .....	2
Rekkenő hőség .....	41
Rév .....	61
Sáska vállamon .....	37
Somogyi dal .....	40
Szélhajtó küsz .....	1
Széllovas .....	15
Szélvitorlás - haiku .....	4

Szívtemető.....	56
Szívtemető .....	56
Tanár úr emlékére .....	21
Tavaszig zárva .....	22
Távol a part .....	58
Télutó .....	15
Teremtés - haiku .....	55
Tóparti ezüst-álom .....	47
Tóparti magány.....	43
Tóparti vallomás .....	9
Tóparton .....	50
Tükörkép - haiku .....	4
Vaskereszt felé .....	32
Vihar előtt.....	22
Vörös kápolna .....	9

Kedves Olvasó!

A Balatonnak elég nagy irodalmi anyaga van, érintőlegesen nagy íróink, költőink is megemlítik egy-egy írásukban, verseikben. Most egy egész kötetet, tizenegyedik kötetemet tartja a kezében a kedves Olvasó, melynek versei a Balatonhoz, a Balaton melletti tájhoz kapcsolódnak.

Ebben a könyvben mélyebb gondolatisággal és érzelemmel próbálom meg bemutatni, hogyan látja az a személy a kedvelt és féltett legnagyobb tavunkat, aki itt él a Balaton melletti településen, nevezetesen Zamárdiban.

Fogadják szeretettel tőlem ezeket a verseket, a balatoni települések akrosztichonokba rejtett nevét, a tó ezer és ezer arcát bemutató költői képeket.

